

„Tvoje hodinky ukazují, že je dvacet čtyřicet osm. Zvláštní...“ pověděla mi od srdce s očima upřenýma na mou tvář a zamyšleně, s očima stále zaraženýma do těch mých, třásla hlavou jak metronom nastaven na osmdesát úderů za minutu. Přestože byla nad mým zápěstím – opřeným o smradlavý dřevěný stůl s hromadou vyrytých vzkazů – ohnutá jako luk, působila ladně, ani hrb jí za krkem nevyrostl. Její ohnutí v zádech nevyvolávalo ani dojem vrby nad vodní hladinou, ale spíše působivě shrbený koniklec na louce.

Tak jsme se poznali. V zaprášeném pajzlu plném lidí. Opilých lidí, mezi které jsme ladně zapadli. Jeden s dechem hořkým, druhý s dechem nasládlým po jahodách v jahodové Caipirosce. Náhodou jsme seděli vedle sebe, když se naše skupiny střetly u spojených stolů. Spojení stolů znamená spojení životů. Ne vždy ale takové spojení do symbiózy musí znamenat výhru. Zpočátku to jako výhra vypadalo.

Tu osudnou noc, kdy jsme se potkali prvně, si moc nevybavuji – až na její hypnotický stav po zjištění, že mé náramkové hodinky ukazují dvacet čtyřicet osm –, ale zjevně jsme stihli mezi sebou prohodit spoustu slov a spoustu informací a mezi těmito zřejmě prázdnými větami si i vyměnit kontakt. Probudil jsem se až skoro v poledne a na obrazovce plné oznámení byla i jedna zpráva od ní: „Campanula.“ Stihla to napsat ještě v tu noc, nejspíš abychom se přesvědčili, že jsem svoje číslo nadiktoval správně. Musel jsem se, ještě zahrabán v peřině, nahlas pochválit, že i s pár promile v krvi po asi osmi pivech dokážu vyhláskovat těch devět cifer, které vás odkáží na můj hlas či mi zprostředkují vámi napsaný text.

Když následující týden za mnou přišla na smluvené místo, orosil jsem se potem. Dobrým potem ze zdravého stresu. Vypadala lépe než v té sklepní putyce, kde se zatuchlá vůně prodrala i do těch nejmenších nitek vašeho oblečení. Oblečena byla poněkud stroze, zato její chloubka, pomínu-li její kulaté boky, čekala na oči pozorovatelů na její hlavě.

Ty vlasy!

Fialkově pobledlé, na krátko střižené, kalich zvonku připomínající, kouzlem zářící jak rozkvetlá jarní louka. Kdyby si lehla do trávy na Kamenném vrchu v době, kdy vykvétají tisíce konikleců velkokvětých, ztratila by se mezi nimi a už bych ji nikdy nenašel. Naštěstí nebyl březen, ani v Brně jsme zrovna nebyli, takže jsem o její ztrátu nemusel mít obavy.

Zjistil jsem však, že mé obavy byly zbytečné. Myslel jsem si totiž, že v oné hospodě, kde jsme se poprvé potkali, jsme si toho neměli tolik co říct, že jsme jen tak mluvili na toho druhého a ten druhý jen přikyvoval a poslouchal, pak se role obrátily a k ničemu to nevedlo. Po prvním řádném rendez-vous jsem se do ní skutečně zamiloval, ne jak při prvním setkání v alkoholovém opojení. Vyšlo totiž najevo, že oba studujeme botaniku, oba se věnujeme včelařství a mykologii, oba milujeme broskve, oba jsme ve školce měli odklad.

Přišlo mi, že to nemůže být náhoda, ale osud, který mi nachystal Pán Bůh. Ale ten samý Pán Bůh, který mi seslal někoho, do koho jsem se zamiloval každou buňkou své pozemské i nadpozemské schránky, jako by si to rozmyslel a udělal otočku o sto osmdesát stupňů s kickflipem a chtěl mě pomoci ní zahubit. Ona si ale nebyla vědoma toho, že za tu velkou náhodu, které mě přivedla do nemocnice, nemůže.

Událostí, která předznamenala zkázu mého zdraví, byla naše první společně strávená noc v prázdném bytě. Napjatě jsem seděl vedle ní na červeném gauči ze zvláštního, na dotyk hrubého materiálu. *Dneska to dopadne*, říkal jsem si nadšeně, protože situace se vyvíjela velmi slibně. Na gauči jsme samozřejmě neseděli jen tak, dívali jsme se na Spalovače mrtvol od Juraje Herze, aby nám napětí a strach pomohly do těla dostat adrenalin za účelem zlepšení výkonu v předem domluvené aktivitě, která měla následovat až posléze, až po skončení filmu a dopití čajů z bylin, jež nám měli dopomoc docílit ještě zajímavějších výkonů. Věřil jsem, že ví, co za čaje připravila, protože se, podle jejích slov, v bylinkách velmi dobře vyzná. Nestuduje

botaniku a ve volném čase se nezajímá o bylinkářství přece pro nic za nic. Mně donesla v obyčejném bílém hrnku s uchem akorát pro dětskou ruku vyluhovanou škornicí a sobě připravila do růžového hrnečku s bílými pruhy anděliku, kterou, i z jiných důvodů, užívá již delší dobu. Překvapilo mě ale, jak je můj čajík hořký, skoro se to až nedalo pít. Jazyk se mi v dutině ústní svíjel jak chřestýš – podobně, jak když tento had šramotí svým chřestidlem na konci těla, se také klepal. Ach, ale pro mou fialovou slečnu jsem se přemohl a vyklopil to do sebe, div jsem se přitom nezakuckal k smrti.

Karel Kopfrkingl ještě ani nebyl s Lakmé v koupelně, kde se měla stát velká neplecha, a má fialka už někam odešla. Když se ale vrátila, stála mezi futry zcela nahá. Prvně jsem ji zřel v takové kráse – její fialové vlasy připomínaly zvonkovitý květ, po celém těle jí rašily krátké bílé chloupky, i v klíně. Samozřejmě že mě omámily ty kulatoučké boky a lehce povislá ňadra utíkající od sebe, odpuzující se jak dva stejně nabitě magnety, ale ty bělouňkové chloupky na růžovém, do oranžova zbarveném těle mě udivily nejvíce. Byla z ní kouzelná květina. Kdyby se jen její pokožka zbarvila do zelených odstínů a do vlasů si zamotala žlutou stuhu, řekl bych si, že je to opravdový koniklec. Ona i ta rostlina – takové nádherné organismy, které vám ale můžou přivodit zvracení, průjemy, záněty, pobyt na lůžku.

Ani nevím, kolik minut uběhlo mezi jejím odchodem a příchodem, ale Karel Kopfrkingl už zatloukal hřebíky do rakve s dvěma nebožtíky. Já stále jako opařený jen zíral na to okouzlující tělo stojící ve dveřích mířících z ložnice, kdež tu se rozpochybovala jako trifid a zamířila za mnou.

Mně se ale udělalo nevolno.

Zprvu jsem hádal, že mám jen motýly v břiše, kteří se tam usadili, jakmile přilétli z jejího fialového květu, kde se napili nektaru, a tam ochutnali její šťávy, které měly patřit jen mně. Jeden z motýlů si ale řekl, že se mu u mě v břiše nelíbí a chtěl vylétnout, aby se usadil někde jinde. Nemohl jsem ho ale jen tak nechat letět, proto jsem jej zavedl do koupelny a vypustil. Jako by se ale zachtělo všem motýlům se proletět a podívat se ven. Letělo to ze mě jako hejno monarchů stěhovavých migrujících do míst určených pro jejich přezimování. Cítil jsem se úplně vypumpovaný. Motýli konečně dolétli a já si celý zpocený a vyčerpaný sedl vedle záchodové mísy a pravou paží jsem se opíral o ten porcelánový trůn, v němž se tetelili všechny ty zbytky a plavaly a čekaly, až se odhodlám je spláchnout.

Rychle a zhluboka jsem dýchal a u toho civěl na práh. Hlava se mi vznášela nahoru a dolů v rytmu utrápeného dýchání. Na práh stanulo deset drobných prstíků. Pomalu jsem zrakem skenoval to, co mezi futry stálo – bílé chloupky na nohou, o něco tmavší, ale pořád bílé, zakrývající to, co z ní dělá ženu, ruce svírající papírový sáček a třímající ho před jejími visícími prsy, tvář zastíněnou fialkově bělostnými vlasy, ve které i přes tu oponu bylo vidět zděšení.

„Já ti udělala špatný čaj,“ tichounce a se zklamáním v hlase špitla. „Sáhla jsem po konikleci místo po škornici...“

Buď ten koniklec byl čerstvý, nebo velmi špatně či málo usušený. To by vysvětlovalo to zvracení a tu odpornou hořkou chuť toho čaje. Ukázal jsem na ni levým ukazovákem a našťavaně pronesl:

„Ty nejenomže vypadáš jak koniklec, ty jsi koniklec!“ a omdlel jsem.

Probudil jsem se až v nemocnici. Tam jsem přemýšlel, proč mě Bůh chtěl takto otrávit, a uvědomil si, že mě možná takto ochránil před ní, že to udělal s dobrým úmyslem. To ale ukáže čas. Třeba naše další střetnutí dopadne ještě hůř – až se vrátím, plánujeme hledat hřib královský v Bílých Karpatech, kde tento měsíc bylo spatřeno několik vlků.